

Parnasszus mozgó.

Mozgalja : Igric.

Egy ember, aki amikor jön
 Úgy néz ki ép, mintha menne.
 Ezt az embert az isten is
 Direktornak teremtette.
 Jön, megy, egyre nyilatkozik
 Megbuktafják s újra támad
 Amit tesznek az ujságok
 Istók uccse kész utálat;
 Ha én Tóth Didinek volnék
 (Pérez dolgában biz nem bánám)
 Boda úrtól publikumot
 Kölesön kérnék
 S Boda népét
 Büntetésül üres Nemzetimbe zárnám!

TÓTH IMRE, a Nemzeti színház igazgatója

NAGY NAP A HÁZBAN.

„Veszélyben a haza! Gazember hazaárulók!
 Svindler népség! Eladtátok a hazát!”

Pályi szeme vészfénylón forgott és átugorván az ujságíró karzaton, egyenesen az elnöki emelvénynek tartott, hogy megvédje a hont, a trónt, miután ő félhivatalos lap.

És félhivatalosan, lobogó szemmel futott, rohant, mint ama versbeli Coriolán.

Khuen hamuszürkére vált arccal zokogott. A Nap szerint így sóhajtott fel: Óh! De viszont

az Est: Óh jajj-jajj-jajjra igazította ki a miniszterelnöki bút.

És Pályi, az egyesített Budapesti Napló és Magyar Szó izraelita alapokra fektetett református klerikalistája rohant, mint azt az esti lapok megírták vala.

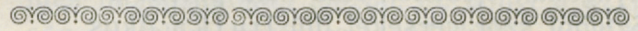
S a ház forrong vala és nagy lárma vala. És ime. Csoda történt vala, olyan csoda, melyre a legmatuzsálemibb kormánypárti honatyák sem emlékeznek.

Pályi rémülten torpant meg az emelvény előtt. Torkán elakadt a szó és most háromszor sóhajtott száján a Budapesti Napló és Magyar Szó:

„Éli, éli lamma sabartani.“ De azután reformátusul folytatta:

„A kutya teremtésit!”

Igy szólt és nem másképen. Fordult és távozott. De vissza-visszanézett még az emelvényre, honnan Pekár Gyula és Farkas Pál honatyák mosolyogtak le rája áldást osztóan.

Schwalm Richárd rajza